

Fa Ede

(m)Amor az ezredfordulón

(Pán Tamás „új-érzelmes” szerelmi „regényéből”)

tűzkorttyal kínál
vágy és szerelem
„mézzel” etetne:

MÉG CSUKVA
A SZÁM:

torkomon akadt
a HALÁLOD
anyám!

MÁMOR S ISZONY TÖLT EL

de játszanom muszáj:
milyen „erős” már
ki nyítt szakállat
áztat
„gyerekkönnyel”!...

VÁRAKOZÁS
remegteti
az aszfalt
irháját is!
szememen
füstös áradat
átfut a
kocsifolyam

nők kopognak el
(jelkép mind
s rohan!) -

ha ide érsz
arcod
kislány-mosolyt
játszik?

rossz kedv fakítja?

gyűri
a harag?

melyik éned jön
vigasztal
büntetésnek?:

MINDEN MINDEGY
CSAK ÚJRA LÁSSALAKI.

a város fényét
nézem most
HELYETTED:

az esti fáknak mondjam
hogyan SZERETLEK?

az Űrnek hogy csillagával
velőmíg hűt
rideg
MESSZESÉGED?

egy reklámnak
hogyan neved
betűjével
ÉGET?

kipp-koppnak:
ahogy egy nő
sietve
(mint árnyképed)
beletűnik
az estbe?!...

tavaszra szépült
tőled
április!

a kölyökvidám
nyírfák
lombjaikat
lebegtetik
a frisskékből
Feléd
rájuk sem
nézel
csak libbensz
tovább

de szélhangon
a lombok
sokáig
susognak

Önarckép reneszánsz modorban (1969)

fekete és vörös kréta, papír 71x62 cm

Gótika (1969)

pasztell, fekete papír 70x100 cm

Krónosz (1975)
pasztell, fekete papír 70x100 cm

A Zalai Soós család (1986)

69x99 cm

s árnykezükkal
meg-megsimogatják
a kis cipők
nyomát...

hívom
becézem:
érezze jól
a testedben
magát

légy ami
BENT vagy:
felnőtt arccal
GYERMEK

hogyan vigyázhassak
őért
TERÁD...

ó hányadszor
s milyen GYÖTRŐN?:
futkos itt nő
tízezerszám

EGYIK SEM
TE VAGY!

átváltozás édes maszka:
hol van arcod?

merre lobban
koromtűz-hajad?

minden képből
kibontana
éhező
szemem

minden hangból
szavad ízét
mézét éhezem

minden utca
HIÁNYODBA zuhát
sodra visz:

nem koppannak
itt
mellettem
apró lépteid...

s most
mi ujjongja el
hogyan ITT VAGY
VELEM?!

trappoló szívem?

meghajszolt
lélegzetem?

a „RÁTALÁLÁS”
Nagy Döbbenete?:

mintha évmillióit
oldaná fel
léteemben
a „kő”

„Élő Sárrá” mállik

szikla-nehéz álom:
ELMÚLT
a merev
idő...

Ő

(suttogva):
létek
formák

milyen tömegén át
sodort felém
a halálszagú
élet?

ÉN

(ujjongva):
létek formák
milyen tömegén
vergődtem át
míg Hozzád
elértem?

Ő:
mindenen-áttűző
FÉNY
a jutalom:
„TELJESSÉG" álma kísért.

ÉN:
hát fizessen most
mindkettőnknek
ÉLET és HALÁL
a kétfelé
sötétlő
Torz „Végtelenért!”...

megoldhatjuk
a tér-idő-talányt?
„féreglyukain”
sebesen
kibújhatunk?
(ez a kozmosz
ránk-szorul
ma már!)

s ha napról-napra
javítgatunk
a benső
időgépen:
mögöttünk
(őskori
rém!)

csak kullog
a HALÁL?...
összerakható
- tán -
az Ős Ok fércművénél
ötletesebb (ésszerűbb)
s az „élhetőbb” világ lesz?

röpíthet téren
s korokon
keresztül
a minden érzéket
elbódító „táv-szex”?

bármí
bármikor
akárhogy
LEHET

ám csak MOST
csak ÉPP ÍGY
„VAGYOK KI VAGYOK”

MERT ÖLEL
S ÖLELEM
AKIT SZERETEK...

BENNE találtam meg
akiért
fejem szédült
láz hidege rázott?

a távolit?
a mindig-
titkosat?

VALAKI „helyett” van
haragja
gyengédsége?

s a „határtalan”
így „álom”
marad?

nem nem:
Ő a „Minden!”:

világát járhatnám
akár ezer évig
kint és bent
vágytól
gyorsultan
haladva

olyan táj Ő
ahol a madár is
boldogan
rettegne

és RABJA maradna...

mennyi tárgy
találmány
„csoda” seregeijén
hogy zsúfolt elmében
„titkaidra”
leljek?

s mennyi rigófütty kell
 hogy egy fényteli
 HASONLAT
 villanjon elő
 a Vers Csőréből
 RÓLAD?!...

talán több ez
 mint egy „szerelem”:

nevét veszti
 az „övé”
 s „enyém”

„lázasában” sem idegen

s belőlem tör ki
 a jósa is

bármit szól-tesz
 legbensőmben érett -

MINDENRŐL TUDUNK

ismer
 ismerem:

EGYSÉ GKÉNT éljük
 ezt a kettősséget

s magamat-vesztve
 BENNE
 meglelem...

legvonzóbb benned a végletre-véglet
 s hogy így ellentmondasz jobb és rossz felednek
 sosincs unalom!
 sebzél-gyógyítsz
 - ÉLTETSZ -

világ?
 KÜZDŐTÉRI
 (másként sose teljes!)

amatát is csak úgy érzem a csendnek
 ha zaj múlt el:
 TÁN EZT KERESTEM BENNED?!

együtt rombolok percnyi szélvészeddel
 hogy mindent jobban „helyére tehessek”!

aztán te vagy a tusák ellentéte:
 tapintat
 jóság
 legjobb
 legszerényebb...

s mire látszatnál többé érne bennem
 a kép:
 FÖLFORGAT
 MINDENTA
 SZESZÉLYED!-

BENNED MINDEN ROSSZ
 ÉPPANNYIRA
 JÓ

TASZÍTVÁ-VONZ
 (mert épp nekem való...)

kint bent
 szélvészkedsz-rombolsz:

napról-napra
 minden megszokotton
 vihar süvít át

(sértetlen
 bordával
 még nyomasztóbb lenne
 e HIBBANT
 VILÁG?!...)

milyen unalmasan
 fúvód ik
 többé
 s MÁSSÁ

az önmagát
 fényrobajban
 másolgotó
 KOZMOSZI!

TE
magadnak is
örök-újjá
„teremtődsz”
NAPONTA!

így nősz
színörvényként
változó
SZAVADHOZ...

bármit ami
IDEGEKBE MARI!

s rángni
csörögni:

szikrázson
a rock-örömszene!

nő a szomj
tüzes popra

funkyt
soul
rythm and bluest:

KÉTELYT KÍNT
ÖSSZETÖRNI!:

FELELETTÉ nőttek:
fogynak
a kérdések

(tán fényt kap
a halál is?!)

ilyen öleléstől
olvad el
a fél-kozmosznyi jég
mi egykor közém
s a Lét közé
fagyott:

már nem tudom hol
ki
és meddig vagyok!

rajtad túl
vagy benned
KIVEL is
találkozom?...

(Önismereti játék régi szómaszkban)

(párbeszéd a „titokról”)

ÉN
(komolykodva):
a Teremtő Lény
ujjlenyomatát látom:
csigaház ragyog

Ő
(fennhéjázón):
házán tejút-kép:
egy hit rajza tán? – érzem
„én (is) Ő vagyok!...”

(párbeszéd istenek jelmezében)

ÉN
(bolondos lendülettel):
kopár szikláként
szökkenek
magasba
bennük fogyok-halmozódok:
kövön
kő vagyok

Ő
(hiú hangon):
bár völgyként búvok:
„ÉLETBÖLCSŐ!”
nyüzsgő létben nővök nagyjá
s termőn
rombolok

ÉN
(extázist mímelve):
kedvem tűz át
minden színén
mit fényecsettel
főnt-lent
szétkenek

Ő

(a végső fölény hangján):
 magam-látni
 a folyókban
 tükröt hordok
 és dolgaim közt
 - Látó s Látott -
 „világgá megyek”...

ÉN

(erőlködve):
 széllé válok
 táj leikévé:
 tócsában-porban-önmagamban
 fürdők
 szilajul

Ő

(„istennői” könnyedséggel):
 ALKOTÓ
 de MŰ, is vagyok -
 JÁTÉK mintáz:
 anya/g/-arcom
 így formáigatom...

kipirult képpel alszol

elméden
 nyugtalan út
 dördül át

kutyák
 vonítanak

a szél egy ablakrésen
 bedugja
 csápjait
 s vonzón-rút
 álomtájját
 dobál
 köréd
 fekete-fehéret

mocorogsz
 felnyögsz
 új álomba
 mélyedsz -

s torzul
 tündérin
 látszanak
 játszanak
 áradnak
 benned
 körötted

- és már bennem is -
 a KÉPEK...

a Világ
 eltűnik -

már ősköd-szeru:

TELJESSÉGÉVEL MONDJA
 SEMMIJÉT

a zajtól-feszés
 csendet:

a MINDENSÉGET
 belém-szorítod

s én újra s újra
 átölelem
 BENNED!...

tán „énen-túli-énem” simogat
 sercenő
 hajadtól
 gyönyört-
 szikrázó
 klitoriszdodig?:

a SZENVEDÉLY
 lázába
 veszek:

aj kam-fogam-vágyam
 ujjongva időzik
 izzó hívású
 nyakadon csúszós
 válladon
 s a varázspuha
 emlőn

hasad-farod
 mámorral eteti!:

és tapintástól száguldunk
a „tettig”
hogy ágyékaink
mohón ismételjék
a Kezdet és Vég
világ-villanását
a robbanó
időt

(de újra
s megint

mintha húszféle
„teremtés” tűnne el
vagy LÁNGOLNA
ELŐ!...)

ó milyen édes-trágár
szavak tajtékoznak!:

fönséges ocsmánysággal
rajong körül
virgonc
kalunyelvem

„tilalom” és
„mérték”
hova tűnt?

önkívülettől-maszatos szépséggel

suttogsz
lihegsz
sikongasz
te Drágal:

benned lázong! :
MAGADÉRT NŐJ
a mítoszi
szenvedélyű
Nó'stény Istenséghez

te
sivár kozmosz
EGYETLEN VARÁZSAI...

hat érzékelem telik meg
Veled
Veled
Veled

te tündérkarcsún is
telt-gyümölcs-kerek!:

csípő
comb édes íve

habzó sör
vers mámorít:

EGY MÁSIK BOLYGÓN ÉLNEK?!

rúgd le a holdat
puha tűz
 eget nyalints! -

TÁN MÉGSINCS HOLNAP...

„utána” (kihűlt érzések-szavak - közönyt is tudó
parabola-pályán) gépdörej futkos a falon:
már észrevehető' az idegen város! (gyufa sercen) füst fojt
(köhögni kell) a szokottnál keserűbb a kávé
(idegesít a félben maradt munka) ólom a test?
vagy épp dühítőn könnyű? (túl tétova percek)
MINT A LUFTBALLON SZÁLLT EL „VALAMI”...

(Velence 1997)

szerelemre-ajzott érzékek habzsolják most
e marcipán-
várost

vidámsárga fény
álomferde
toronyokat
rajzol
s tűzcsillámot rögtönöz
a gondola
köré

úszó látomáson át
lebegek
Vele

s most újra
meggyózó'dik
mohó tenyerem
arról amit tud már:

mintha a jelképváros
csodája
folytatódna!

....VIENI LA BARCA E FRONTA..."

tán könnyedséget
vagy épp extázist
szeretnék
mímelni?

ehhez a tengert
a „teljest”
az „időtlen”
kéne
hallanom!...

de csak zene zene
vadmodern
fűrészhang
támad megint

s az ős-zenekar
hangja
szétesik

már süllyedtében
érzem
az időt

fáj a lét
e „szármalás vagy semmi”

a fulladtkéken galambraj:
szárnyak szikráznak el

örülni könnyű
de milyen nehéz
„boldog lénynek” lenni!...

(Madrid 1998)

muletta lebben
balettkönnyű
szökkenés
kihívás
cselek

és győz aki
gyilkol

olézás
tömeg-öröm:
öm-lik-a-bi-ka-vé-re...
„milyen barbárság!”

undorodsz-feszengsz
Drága?

s tágra nyílt szemmel
nézed?!...

(Amerika déli felén)

inka kövek (csaknem-hőguta)
Holdfény szonáta botlik elő
egy ablakból
(Téged
a forgatag nyugöz le)
(Én
meglepetés-zenét hallgatok)

hát nem nagyszerű
sorsunk terétől távol
(másképp-fulladozva)
szívni a szmogot?!...

(repülőúton 1999)

a mohóságú...sivatagok...tűz-sárgái...
tátognának...a felhők...színén át...ma?
vagy...Föld melléről...izzad most...idáig
...a KRÍZIS...kínja...láza?!...
egy isten...játshat...nem rontott el...
mindent...s játszamája...örök....

de nekünk...fáj...fáj...fáj...ami...ott
gyötrődik...múltat-vesztőn...és jövőtlenül....

e ködmozi
mögött...

Hold
hallgass rám
mámorom szárnyával
úgyis
elérlek!

most megyek
haza...

egy kicsit
kiutáltak
a csehóából is
hukk...holdkomám...
képzeld!

de mondd
(ha tudod)
hogyan fogad
Ő?

ha józan:
nekem annyi!

ám ha „bemakszolt”:
a nyakamba
ugrik!...

tóparton alszol
álmod
őrizem

egész valómmal
vallom
szüntelen:
MINDENEM LETTÉL!...

tudja ezt
a tó
a konzum-táj
a nyüzsgő
nyárutó

érezik a vízzel
rezdülő
tükör-fák

mit mond
- mert itt vagy -
Álom és
Valóság -

aludj:
váljon képpé
a „rejtély”
fénye-árnya:

álmoddal álmodok én

(s már hangzó csönd
a lárma...)

„nézd: kavics gömbölyül
világ-kerek
oly hosszan oktatta a víz'-
szólok

„semmi egy kavics kora!
több törtéNIK velünk
itt
ma"-
mondja Ő

(s a perc percének él)

ÁLL ÁLL AZ IDŐ...

a teremtődés vad ötletei
zöld-hajlékonyan
szövik át
e percet

tavacska játszik
elbűvölt kisgyerekként
a fejreálló
fákkal

légy ősi-vad-bolondkedvű
válj eggyé
velel:

hopp!
dugd zsebre a fönt-morajló repülőt
kondenzcsík-
farkával

de vidd haza a múltillatú
búzasuhogást is

majd szedd össze a madárhangok
idepottyant
csepp kavicsait
s zörgesd meg jól
mielőtt elalszol

álmodban
megszólal majd
az összes sipító csőr:

MINTHA EGY „IGAZIBB
HALLÁS”
DÉDELGETNE...

madár trillázik?
 - perel a
 szomszédjával
 hazudjunk bármit:
 fojtogatják egymást
 a fák is!

lét
 lét ellen:
 mást a szem nem lát!

„béke” s „csend” nincsen:

BIRKÓZVA SZERETLEK
 SZÉP KÜZDŐTÁRS
 KINCSEM!...

(Ismét játszunk)

Én
 (izgatott önzéssel):
 fölkaparó
 szél kel bennem
 ha egy formában
 megdermedtem

Ő
 (mindent-elsodrón):
 önmagamon
 átzaajdulok
 gátszaggató
 vízlény vagyok!

Én
 (dacos önáltatással):
 mért lennék az
 kinek látszom?
 arcom: mit a
 VÁLTOZÁS hoz

Ő
 (a játék győzteseként):

önccsalás hogy
 „megragadod”:

puszta maszk mit
 hátrahagyok!...

(beteg)

a fájdalom fogói kései gyors korbácsi
 már-már észrevétlenek
 bárhogy szaggatnak-tépnek-vágnak
 szünet nélkül:

jó írral teli
 simító kez

s szellemem-húsom
 a kínnal
 összebékül:

II. a lehuny szem
 szelídsége
 Rád emlékezik

a zsibbadt kar
 fáradsága
 csak Benned bízik

gépmorajon
 szavad dong át
 (egyre távolibb)

az ÁLOM villant
 belém-hasít

s kódébe
 veszít...

naponta összecsapnak
 sebzett
 énjeid

én nem tudom
 - s te sem -
 hogy ki vagy!

melyik egó ébred?
 mikor?
 vagy miért?

s utána is:
 mivé
 változik?!
 szeret?
 szeressem?

tagadjam meg? vagy engem tagad?:	játszol s nem hagyod abbal
megkapaszkodok a VÁLTOZÁS hitében	mit „nyertél” elveszítéd
hívom a JOBBAT s eltűröm ROSSZ ÉNED:	számsor rohan zenél a gép
MEG KELL TALÁLNI REJTETT ARCODAT!...	(része már ujjad lelked)
olykor a szavak megrázóbbak mint a szóló várná!	mondhatok bármit: elkábított hogyan „nyerhetsz”
mintha szétfeszíthetnénk velük az érzékelhető vagy vélt határokat!	dohányfüst jár át
veszünk egy-két szabadmellű slukkot	ülsz csak ülsz a csalás gépe mellett...
szikrázó borzongás rezzen át rajtunk -	hol vagy igazában? elmém mélyén?
aztán visszatér az „ökölbeszorult maszk”	ezer-fényév-távól? vagy - itt - a szobádban?
és sóvárogunk kell „egész lényünkhöz méltó” percekért újra meg újra	kigöngyölöm a vers messze-vívó útját:
minden szokvány álarcba rejt egy énbé kövít:	röpíteni csak ez tud énbennem TEHOZZÁD...
légy vihar örvül is süvít rám!	utcák... fény-árny... csönd hullámzó ebhang... ketten Orion ragyog...
cikázzanak felém vad vonásaid!...	szél fut... Ő nyugodt... otthonra talál most?... én itt megfagyok...

ó hogy szeretem már
 azt a zsineget
 mely távolból - közelből
 Hozzád
 visszarángat!

mégis mégis
 csak tudnám végre
 mit is akarok!:

mért vagyok MÁŠ
 mint aminek láttat
 „érző álcám”

egy játékban
 hol RABOD vagyok?

Én
 (álmatagon):
 álmodunk csak
 nincs ma
 sem holnap
 sem nyarunk
 sem telünk

Ő
 (titoktudón):
 s álmodunkban
 „álmok álma”
 történik
 velünk...

dicsérnem kell
 a pribék
 reumát:

jól eltorzítja majd
 rózsaszínű
 ujjad!

puszi
 a visszérnek:

bőröd selymén (bizony)
 maholnap
 kiguvad

emelem
 kalapom
 a nehéz
 zihálás

a botladozó
 szívhangok
 előtt

s adnék a náthának
 bolond
 széllovat:

szeretni muszáj
 „szép” romlásodat

ha LÉLEK nő így
 az elvásó
 testben!

én (divat-rontón!)
 a „hús lángjában” is
 a LELKEDET
 szerettem...

néha világgá futnék
 közeledben

jelent
 ittlétet
 „történet”
 tagadva!...

MAGAMRA-CSAVART
 MÚLTDARABBAN
 ÉLEK

(mit számít
 hogy a „mutató” halad!)

de mi köt hozzád?
 TÖBB MINT „vágy” vagy „önzés”?!)

(„érzelem” s „megfontolás”
 szétfosló
 szavak!)

TAGADÓ IGENLÉS EZ
 s épp a
 fordítottja:

ÖNMAGAMNAK IS
 IDEGEN ALAK

„jóra „rosszra”
már oda sem nézek

HOGY MEG-NEM-ÉRTVE IS
ELFOGADJALAK...

gyötörve járod át-meg-át
öt érzékemet!

szégyen-avúlt
a könny:
hogy oldhatná-hűsíthetné
izzó
képzeted?

csak percnyi béke
lakna már
velőmben!

a Világ után
MAGAMAT is
elfeded
előlem...

csak tengék-lengék
céltalan
s valamit keresve

víz tánchoz ülök

nézek
kékblúzos hegyet

mintha szem rabja volnék
s magamnál
időtlenebb

de énné
szűkít
vagy tájjá tágít elmém:

mindenhol Te vagy:

CSAK RÁD LELHETEK!

két sebzett vassín rohan világgá - valahol

összeérnek? -.....

ROZSDÁS LÁTSZATI:

a csaló térben megmaradnak - mint mi - Te
meg Énnék.....

Ő:

csak két kavics:
társak a vízparton
(kavics-sorsuk élik)

Én:

bennük VÁLTOZATLAN marad
minden ami volt:
így leszel - itt - „Jobbik Énem” társa:

Ő:

két kis kavics:
melyikben akarsz lakni ezer évig?...

Én:

hej! mindent földúlnánk
s újrakezdenénk másképp

Ő:

„szokványt” tagadnil:
mintha ősléggört szívnanék
s újraszületnénk!...

Én:

ha virágot szedsz
már látom hogy hervad el
a „perc öröme”

Ő:

csupán „átéltük”:
a „boldogság” (tán) itt volt
S NEM LETT
SENKIÉ!...

ÉS ÚJRA Ő:

(keserű hangon):
HOGY DURVUL AZ ŐSZI:
fecskékkel tüskézi ki
a hűvös drótokat

ÉN

(vádln):
nincs gyöngéd szavad
vacog az érzés
bennem

s fön ijedt ludak
az őszi képből akarnak
kitörni!...

Ő
(lemondón):
körbe forog sír
egy félhalott
bogár:

ÉN
(az er-reket recsegtetve):
páros évszakunk
KÖD
lebeg a
tavak közt:

NYÁR VOLT-E A NYÁR?!...

a megfáradt idő is
virág-vázlatot fest

(szimpla lét
hideg rajza:
kikerics-díszben
árnyam)

„gazdag ősz” akarna
egy belül-hordott nyár ma
s csak
si-
vár-
lomb-
hul-
l ás
van...

én
a letörlődött
madárrajokat is
visszaírnám
az égre

ilyen
zavaroskék
késő ragyogásban
annyi a „talán”
s a „mintha”!

te
- most is - egyre
szidod a világot

szépsége borét
(fényt szórhat!)
lehántod:

megnyúzott ősz
vergődik
szavaidban...

belemosom az esőbe
létünk szövegét:

kigőzölög
az elkomorult tájból

micsoda meg-nem-értést
éltetünk
naponta!

megelégszünk azzal
hogy foltozgatjuk
magunkat
s e fura torzvilágot -

mintha az idő
azért telne csak
hogy az IGAZI
„VÉGSŐ ARC” HELYETT

egy riadtszürke
torzó nézzen vissza

HA AZ ÖNÍTÉLET TÜKRE
RÁNKMERED!...

SZIGORÚ TELJESSÉG
egy másik póluson: tél van megint tél

didereg az „alkalmazkodás”
s önmagát
fegyelmezi
túl sok hang közül
dadog most elő
egy „árnyék-szólam”:
„ami megtörtént
el nem vehető!”

ablakon-csikorgó
jégszíkítás
analógia
a MEGÁLLT IDŐ!...

Ő

(vádlón):
csak álom
hogyan szeretsz te

ÉN

(tétován):
csak álom hogyan szerethetsz?

Ő

(leleplezőn):
álom hogyan
álomnaggyá
nővelt a szerelmed!...

ÉN:

amit akarnál
nem AZT érzed...

Ő:

hát te?!
mindig MÁS vagy
s nem AZ
ki „lehetnél”:
mindened áttat!

ÉN:

ó melyik világ az?
hol vár „igazibb éned
s énem”
EGY HASONMÁSBAN?!...

Ő:

(mintha még reménykedne):
mintha torz láng nélkül
tudnánk
„fényvel égni”!

ÉN

(kis gúnnyal, de ugyanúgy):
mintha a „minthából”
már ki tudnánk
lépni?

Ő:

mintha „nagy lét” volna
mit küszködve
élünk

ÉN:

mintha „Rád lehelhetnék”
ha „maszkot”
cserélünk...

ÉN

(sértő hangon):
fecsegsz és
perelsz:
egy „most”-hoz kényszeríténel
így „vetítéd ki”
milyen légy
s legyek!

Ő (lesújtón):

én meg időzők
egy múltba-tűnt
szobában
„Jobbik Énednél”
ki többé nem lehetsz!...

szidom magam:

„te”!
pár „foszlányban” még
két kézzel
kapaszkodsz?

egy „sorsot” bohóckodsz
már-már véglétéig?

„kiismerhetetlenségét”
csókolod
s nem tudod
mit érezz?

van mit tagadni
(vagy épp megköszönni!)
hogya „szerelem”
netán „boldogság” ez...

visz

az alkonyi napba
kúszó
gyalogút

gondjaim
sárba rúgnám:
mind magamban
járat!

<p>(a pacsirtakedv s rigóujjongás egy másik létből tör rám)</p> <p>visszafogadsz vagy elveszítsz te Szörnyeteg? - te Drága?!...</p> <p>érzem: hívsz hívsz - félig még taszítva - :</p> <p>„hogy lehet?” „ilyen nincs!” „ez vágyam öncsalása?!” (s mégis remélek!)</p> <p>történhet bármi bármilyen szélerővel?</p> <p>HÁT MÉGSEM TUDLAK ELVESZTENI TÉGED?!...</p> <p>jó volt: égtünk-fáztunk didergésben tűzben:</p> <p>ELÉGI:</p> <p>ha köddé nem válsz a guta megüthet</p> <p>egyik feled a szellemé</p> <p>másik csak pénzt akarna</p> <p>én imádlak de nincs mani - lásd be - s hagyj magamra!</p> <p>valahogy kibírom majd „döglesztő hiányod”</p> <p>(új nőcit csípek föl? vagy emlékeddel hálok?)</p>	<p>tudom: rumból iszom a májzsugort és egy-kettőre végem</p> <p>vagy gép nyír el ha hűs holdfejjben „Nagy Magányom” nézem:</p> <p>MINDEGYI! -</p> <p>„Minden” voltál veszthetőn is „Kincsem”</p> <p>(talpad is csók dicsérje!)</p> <p>DE MOST HÚZZ EL INNEN!...</p> <p>panaszolnám hogy nő a távol s növésével csak távolodsz</p> <p>kényszer szokás ez (úgy magától) közhely-toposzként link dolog</p> <p>de ahogy a vonat kopog s a növény tér feszít a vágyon ÉRZÉSSÉ IZZÍT nagy magányom!:</p> <p>hajad fényeső rámlóbog testformád dombtánc tűzőled vonzó vidék tavaszmeleg...-</p> <p>eltűnsz s világgént bennem égsz</p> <p>KETTŐNK VÉTKE HOGY MÚLT MARADSZ</p> <p>(mindenné nőj mert semmi vagy!)</p> <p>ÁRADJ A MÚLTBÓL: „KÉPRE-KÉP”...</p>
--	--

a kölyök-lomb
téged
látott

avarrá szikkad
s vele
képed is
lassan
sárba
pördül

de mennyi gyötrellemel
kell fizetnem
érte

hogyan vesszen ki
lényed meleg íze
az örök
rigófüttyből?...

jó hogy messzibb vagy
mint az
„érzelem”

önnön haragodba
s a tájba
veszel

gondok lombok
s szunyogfelhők közt
a lebukó nap
parazsán futok

csillag szűrje át
a vízfejt
eget...

sárga partok közt
a Dráva bő nyugalma
villódzva
úsznak
csipkés
fényhalak

komor verssor lesz
megkövült
beszéd

ha a múltat „felkönnyezi”
egy DÖBBENT
PILLANAT...

akarom?
nem akarom?

fáj hogy már fájni sem tud
hogy nem vagy itt
s nem is hiányzol

tegnap még úgy hittem
„romba dönt”
megőrijt!

nem értem
hogy lehetsz
kint-bent
ilyen
távol?:

HÁNY EZER ÉV TELT EL
szombattól
hétfőig?!...

mért több - mégis -
egy „képzelt fájdalomnál”
ami „nem gyötör”?

mért törölnék le - ma is -
minden árnyat
és rút színt
a képről?

mért szólít meg
a „kipp-kopp”
kiszökve
a „mélyből”?

(mintha pompeji nő lépne
a tűzhányó idő
hamuja
alatt!)

nem tudom hol
s még most sem
hogyan KI VAGY!

de mi volt
s ami már
többé nem lehet:

becsukott könyv
lepréselt
idő

hát ne botoljak beléd
utamon:

a kihűlt drámából
már ne lépj
elő!...

egy csigát átsegítettem
az úton

eldiskuráltam
kóbor ebekkel

/egyiket még
talán védtem is:

valaki
hozzá akart vágni
egy követ/

cipeltem egy
vénasszony batyuját

és közben
„szentté” váltam -

szeretetrezgések
adótornya
lennék?

ejl:
torz jószágokban
csaknem
megfagyok:

MERT NÉLKÜLED
EGY „NAGY ŰRBEN” CSELEKSZEM!.

az égbolt tikkadt
liheg
papírszáraz

a víz
fényébe dermed

völgyszájakból hallok
a messzehangzó
vádát:

„VESSZ EL TE IS
HA ŐT ELVESZTETTED!.

ki már „soha többé”:
EZERSZER TÖBB annál
mint hogy „hiányát”
felfoghasd
vagy „szენvedd”

közöny-maszkot ölthet
a „beletörődés”:
sírkő-sorok
párbeszéde
csended...

HOGY „NINCS MÁR”:
nem fojt
a kötélnél
jobban!

végletes szavak közt
csetlik-botlik
tollam

de csontig hasít
mi mögöttük
feszeng:

a Nagy Semmiben Ő
- mégis -
MINDEN VOLT NEKEM?!...

a szurdokvölgyé hasadt
FESZÜLTÉG
kiált így?

ez nem madárdall:

...kelő HOLDKÉNT
felhólyagzó
„NAGYSEHOLOD”
nézem
a fákkal!...